

ČIGOLIGO

časopis 2. pražského oddílu Svazu Skautů R.Č.S.

Co žádá od Tebe tento sešit :

Nepřehýbej mne nikdy ve hřbetu. Mé listy obracej
šetrně. Ber mne do rukou jen tehdy, máš-li je
čisté. Nepůjčuj mne nikdy s sebou domů někomu ci-
zimu, kdo není členem našeho oddílu. Jsem vý-
sledkem dlouhého přemýšlení a veliké práce Tvého
vůdce. Bud' proto na mne velice opatrný !!!

Tento 1. sešit vyšel 17. listopadu 1929.

M i l í h o š i .

Začínáme vydávati svůj oddílový časopis. Jest to opět krůček dopředu, maličký sice, ale přece jenom krůček a přece jenom dopředu.

Jak vidíte z obrázku, musí náš oddíl táhnouti veliký náklad různých starostí a těžkostí a nemohou se tedy krůčky dopředu dělati tak rychle, jak byste si snad myslili. Ale Vy mu je můžete alespoň ulehčiti tím, že se budete o svůj oddíl všemožně starati: Přivedete nové hochy do něj, budete přítomni všichni na všech schůzkách i vycházkách, provedete všechna vůdcova přání bez odkladu a budete oddílu věrní a oddaní.

Uděláte-li všechno tohleto, bude se Vám všem v oddílu pak ještě více líbiti. Neuděláte-li toho a necháte-li všechnu tu oddílovou tíhu táhnouti jen toho jednoho člověka na onom obrázku, pak půjde oddíl jen velice zvolna vpřed a bude to Vaše škoda.

Prosím Vás hoši o to, abyste na tato slova nezapomněli hned po jejich přečtení, ale abyste je měli stále na mysli a dle nich se řídili. Na Vás jen záleží, jak oddíl bude postupovati na své cestě do kopce.

Vůdce oddílu.

Kim

.....jednou setkal se s Kimem
jakýsi pan Lurgan.....

Kim /správným jménem vlastně Kimball O'Hara/ byl chlapec asi ve Vašem věku. Žil se svými rodiči v Indii, kde byl jeho otec důstojníkem u indického pluku. Bohužel oba rodičové Kimovi brzo zemřeli následkem nezdravého pro ně podnebí a Kima vzala si na vychování jeho teta, rovněž v Indii žijící.

Teta byla starší mrzutá paní a měla s Kimem pravé utrpení. A jak by také ne. Vždyť Kim byl pravé kvítko z čertovy zahrádky. Věděl o všem možném, jenom ne o tom, co měl vědět. Žádné okno nevydrželo před ním dlouho celé, žádný strom nebyl proň dosti vysoký. Věděl, kam si teta schovává klíče od skříně s povidly, i kam uklízí cukroví, věděl už tři neděle napřed co dostane k Ježíšku a nic před ním nezůstalo skryto. /Za to o čí - tance nikdy nevěděl, když měl jít ráno do školy a nalézal ji v poslední chvíli obyčejně zakopnutou pod postel nebo pohovku.

Jednou setkal se s Kimem jakýsi pan Lurgan. Tento pán na oko byl obchodníkem drahokamy, ale potají byl anglickým vládním zvědem. Jeho ukolem bylo pátrati v Indii po vzbouřencích, kteří připravovali vzbouření proti Anglii, jež Indii opanovala. Vypátrání takovýchto zárodků povstání mělo ten výsledek, že anglická vláda byla na ně připravena a v začátcích je mohla potlačit. Býti takovýmto zvědem bylo ovšem velice nebezpečné a mnohý z těchto zvědů zaplatil to svým životem.

Pan Lurgan viděl, že Kim je bystrý chlapec, velmi odvážný a nebojácný a pojal tudíž plán zasvětit Kima do vyzvědačského umění. Tento plán podporovala i ta okolnost, že Kim za svého dlouhého pobytu v Indii přijal zvyky i řeč Indů tak dokonale, že by v něm nikdo nehledal Angličana, tolik Indů nenáviděného. Mohl by tudíž své poslání konati tím bezpečněji.

Než Kima však pan Lurgan do plánu zasvětil, chtěl jej důkladně vyzkoušet, neboť pouhá bystrost při vyzvědačství jistě nestačí.

Pan Lurgan měl velkou radost.....

Nejdříve zkoušel Kimovu pevnou vůli. Rozbil džbáněk před Kimem a pak pomocí hypnotisování chtěl Kima přesvědčiti, že džbáněk jest celý. Kdyby se mu to zdařilo, bylo by vidno, že Kim pevnou vůli nemá. Kim se však nepodal hypnotisujícím jej očím pana Lurgana a tím ukázal, že má ~~MM~~ vůli pevnou, která mu bude silně nápomocna v jeho budoucí vyzvědačské službě. Pan Lurgan měl velkou radost a hned začal zkoušeti Kimovu bystrost v pozorování a pamět.

Nasypal na misku 24 různobarevné drahokamy /jakožto obchodník diamanty mohl si to dovoliti/ a dal je Kimovu k prohlížení. Když je Kim minutu pozoroval, přikryl pan Lurgan misku a Kim musil napsati na papír všechny drahokamy, které si zapamatoval.

Byla to pro Kima jistě těžká zkouška. Potil se jako ve škole při komposici, kousal tužku jako malá opička, ale více než na čtrnáct kamenů nemohl si vzpomenouti. Když měl tužku už do poloviny ukousanou, vzpomněl si konečně na patnáctý, pak i na šestnáctý a když mu z tužky zbývalo už jen několik třísek, napsal ještě sedmnáctý a osmnáctý drahokam. Osmnáct si jich tedy zapamatoval ze dvaceti čtyř, po jednodominutovém prohlížení.

Panu Lurganovi ovšem výsledek stačil a začal poznenáhlu Kima začarovati do tajů vyzvědačské služby. Kim se stal potom brzo obávaným vyzvědačem po celém kraji a vykonal velikých služeb pro svoji vlast.

Zkouška, kterou se pan Lurgan přesvědčil o Kimově pozorovací schopnosti a paměti, zalíbila se velice nám, skautům a upravili jsme si ji ve hru, kterou nazýváme K I M O V O U H R O U na upomínku onoho chlapce, který ji hrál první na světě.

Naše skautská Kimova hra jest úplně stejná se zkouškou pana Lurgana, jediné místo drahokamů, které skaut musí pozorovati, jest dáno k pozorování 24 předmětů snadno opatřitelných /na příklad tužka, pero, nůž, knoflík a podobně./ Tato hra jest též v programu druhotřídní skautské zkoušky a její předpisy jsou právě takové, jako měl Kim: Ze 24 vystavených předmětů po jednodominutovém prohlížení alespoň 18 si jich zapamatovali. Zkuste jednou hráti a uvidíte, že napoprvé bude to velmi těžké.

Jak přicházejí lidé o chléb:

Ředitel hotelu: "Čišníku, zdá se mi, že jsem nechal svůj deštník nahore ve svém pokoji v patnáctém poschodí v koutě u psacího stolu. Skočte a podívejte se po něm. Ale pospěšte si, ať nezmeškám vlak."

Čišík /po několika minutách přiběhne udýchaný: "Ano pane řediteli, je to tak, jak jste povídal, deštník stojí tam v koutě"

Zdvořilý průvodčí.

Stará venkovská paní: /na elektrické dráze/:
"Kterým koncem vozu mohu vystoupiti?"

Průvodčí: "Kterýmkoliv, paní. Oba konce zůstanou stát."

Rychlost.

Nováček: "Vsaď se, žeš nikdy nejel v tak rychlém vlaku jako já."

II. třídní skaut: "No, to se vsadím..."

Nováček: "Náš vlak jel tak rychle, že telegrafní tyče vedle vlaku byly jako hustý plot."

II. třídní skaut: "To je toho. To náš vlak jel okolo bramborového pole a okolo rybníka tak rychle, že to dohromady vypadalo jako bramborová polévka."

Podivuhodné zvíře.

Stará paní navštívila zvěřinec a po jeho prohlídce se otázala hlídače: "Které zvíře zde považujete za nejpodivuhodnější?"
Strážce se podrbal za ušima a pak pravil: "Dle mého názoru jest to hyena chechtavá. Neboť spí jednou za měsíc, pije jednou za rok a nedoveđu tedy pochopiti, co je jí k smíchu!"

Deset možností, jak prospěješ oddílu :

1. Dbej, aby ti nic nezabránilo účastniti se oddílových vycházek a schůzek!
2. Mluv doma hodně o oddíle a pověz tatínkovi i mamince, co vše v něm děláme!
3. Účelová i ráčková právní vykoněj vždy rychle a přesně. Jsou vždy v zájmu oddílu!
4. Plat správně svoje příspěvky. Nedopusť nikdy, aby tě bylo nutno o ně upomínati!
5. Vidíš-li v oddíle nějakou práci k vykonání, nečekej na pobídnutí, ale chop se jí sám!
6. Mluví-li někdo špatně o oddíle, vymluv mu jeho škarohlídský názor o něm!
7. Přiveď do oddílu nové chlapce, posílíš tím nejen oddíl, ale i svoji družinu!
8. Spatřuješ-li v oddíle nějaké chyby, ohlaš je úderi. Bude ti za to vděčen!
9. Je-li ti svěřeno něco k vykonání, nevyhýbej se práci a pomoz oddílu!
10. Buď členem oddílu jak nejdéle můžeš!

Často slýcháš nebo čteš různá slova, kterým nerozumíš. Jsou to slova z cizí řeči převzatá a užívána v naší řeči buď že nemáme pro ono slovo náš český přesný výraz, nebo že nás okamžitě český výraz napadá. Užívání cizích slov není ovšem správné a máme jich používat skutečně jen v nejnutnějších případech. Uvádím níže několik nejvíce používaných slov, se kterými se stále setkáváte:

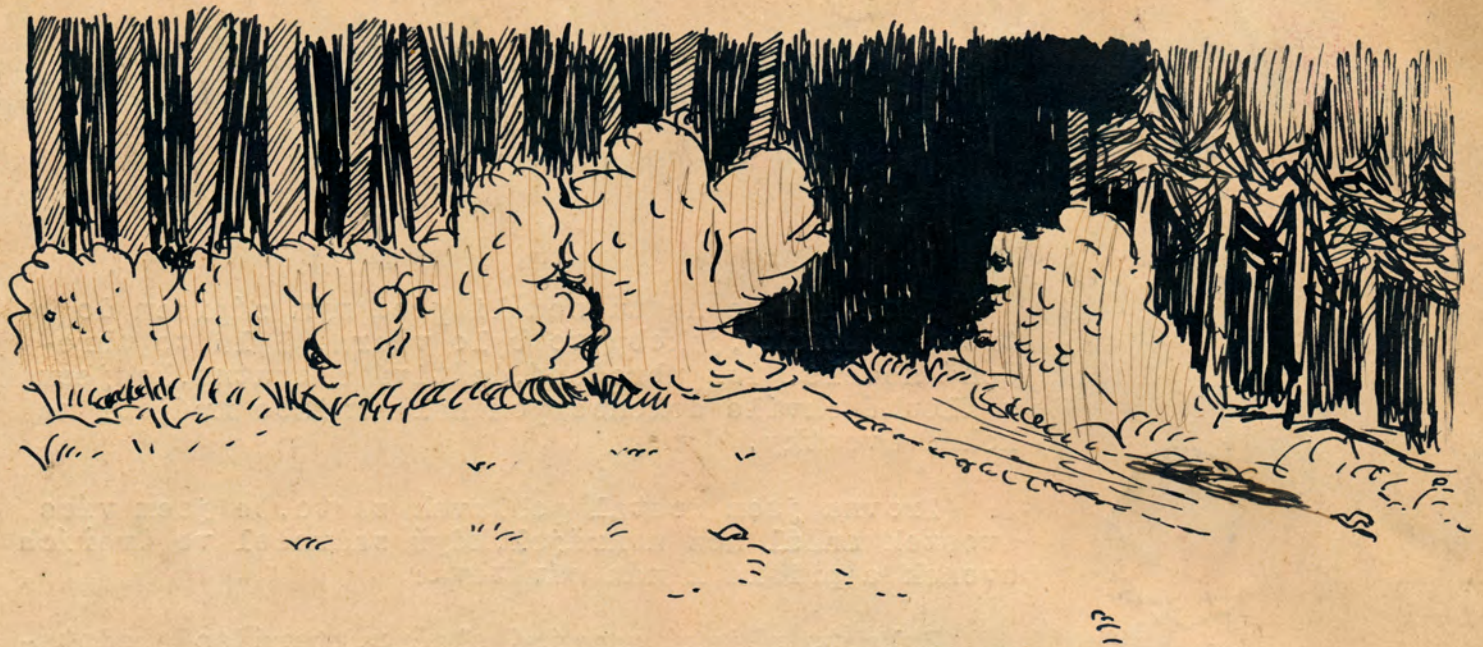
DISKRÉTNOST: Značí mlčenlivost. Řeknu-li o někom, že jest diskretní, značí to, že tento člověk neprozradí ničeho, co se mu řekne. Diskretními nejsou na příklad báby na trhu..... Opak diskretnosti jest indiskretnost, čili nemlčenlivost. Prozradí-li hoch hru, kterou on již zná a ostatní ji mají hrát s překvapením, jest tento hoch indiskretní.

SYMPATIE: Značí doslova příjemnost. Říkáme o někom, že je nám sympatický, čili příjemný, naopak nesympatický, čili nepříjemný. Sympatie též značí pojem přátelství, náklonosti. Onehdy bylo v novinách o jistém člověku, jenž se stal zlodějem z nejsvrchovanější bídy a starosti o své děti. Byl odsouzen k těžkému žaláři. A noviny napsaly: "Ačkoliv obžalovaného soud uznal vinným, sympatie obecnostva jsou na jeho straně." To značí, že lidé mu nezazlívají jeho čin a jsou mu přátelsky nakloněni. Mluví o něm v dobrém.

ENERGIE: Znamená sílu, ale v několika významech. Známe na příklad vodní energii, elektrickou energii a jiné. Řekneme-li však o někom, že jest energický, neznamena to, že je snad nějaký silák, ale že jest rázný, nebojácný, přes všechny překážky jdoucí. V knihách také čtete, že ten či onen muž měl energický obličej. To značí, že v obličejí se mu jevila ráznost, odhodlanost, že jeho oči byly smělé a z celého jeho výrazu že číselo odvaha bojovali proti všemu, co by mu křížilo jeho plány.

KATASTROFA: Znamená neštěstí. Znáte jistě z novin: "Katastrofa na stavbě." čili "Neštěstí na stavbě." Nebo: "Katastrofální zemětřesení." což značí, že zemětřesení způsobilo mnoho neštěstí. Zde vidíte příklad, že pro přesný překlad nemáme výrazu a musíme ho vyjádřit několika slovy. Řekneme-li "Zhoubné zemětřesení", nevystihujeme přesnost významu. Rovněž z novin jistě znáte tuto větu: "Stávka bude mít pro všechno dělnictvo katastrofální následky." To znamená, že stávkou se dotyčné dělnictvo dostane do velikých nesnází, ze kterých těžko vybědne.

Příště si řekneme o několika jiných cizích slovech, jež potřebujete znáti.

Opuštěné táboriště

Vzpomínáte hoši? Vzpomínáte na tu loučku tam v lesním koutě u potoka? Jak jsme tam přišli tenkrát za jásavého slunečního dne s touhou zažít něco krásného, něco velikého? Jak jsme svázeli dřevo ku stavbě své skautské vesničky, jak jsme se tužili s kladivy a pilami, až stál tu ten náš malinký skautský zázrak, náš milovaný tábor, v němž jsme měli prožít dvacet východů slunce.

Když si vzpomenu na ty všechny příhody, co nás tam potkaly, srdce mně radostí poskočí. Ty naše dvě noční výpravy na lesní rozhlednu, nebo večerní hry na bludičky, táborové ohně, koupání ve vyhrátém rybníčku uprostřed luk, večerní besedy, zpěvy u kamen, táborový časopis, hry, strašidelné cesty v noci k osamělému kříži... jak to bylo vše romantické a krásné!

A dnes je již ticho na onom paloučku v podlesí. Potůček jen spěchá kolem, smutně si zpívá a ptá se na hochy, které zde v létě vídal. Večery jsou již krátké a tmavé. A nezazáří již do nich ohníček těch hochů, ani se neozvou do tmy jejich písně. Nikdy, nikdy. Jen studený vítr hučí v polích a lesích. Těžká podzimní mlha uléhá na kraj a prázdný palouček usíná a zdá se mu o chlapcích, kteří jej opustili.

Moje švýcarské dobrodružství

Pamatuji se na tu neděli před mým zápisem do třetí měšťanky, jakoby to bylo včera. Byla to ubrečená neděle. Tak ubrečená, deštivá a smutná, že jsem z dlouhé chvíle dokonce pomáhal mamince krájet na koláč švestky.

Zrovna jsem dostal pohlavek za to, že jsem více švestek snědl než nakrájel, když zadrnčel ve dveřích zvonek a přišla k nám návštěva:

Byla to nějaká neznámá slečna, která se představila jako úřednice Československého Červeného Kříže a pravila mamince:

"Chce váš chlapec jeti do Švýcar? Červený Kříž tam totiž pořádá dvouměsíční výpravu československých hochů. Z Prahy tam smí jeti za každou část města jeden hoch a váš syn byl navržen k výpravě za vinohradské školy." Pak ze své tašky vylovila nějakou lejstra, vyhledala z nich jedno, kde jsem zahlédl strojem psané své jméno a ukazovala je mamince.

Ani si nedovedete představit, jaká to byla rajská hudba pro mé uši. Krucifajfka - jeti do Švýcar a k tomu ještě T E Ď, kdy mám jít za dva dny již do školy, to stojí už opravdu za to, aby přišel člověk k vůli tomu z rovnováhy.

Ale už tu byla zase moje starostlivá maminka, aby mně tuto nenačalou chromnou radost zkažila. Nejdříve se bála, u koho že v těch dalekých Švýcarech budu spát, kdo mně tam bude dávat jíst, jestli mně tam vůbec bude dávat někdo jíst... a tisícové jiné obavy se jí rojily v hlavě. Slečna úřednice jí však upokojila, že českoslovenští chlapi ve Švýcarech budou umístěni u francouzských i německých sedláků, kde za lehkou výpomoc v hospodářství obdrží po ony dva měsíce svého pobytu veškeré zaopatření. Švýcarská sociální péče o mládež prý všechny dotyčné sedláky doporučuje co slušné hodné lidi.

Tím byla maminka sice trochu upokojena, ale hlavní trumf, který si nechávala až naposledy, byl opravdu tak pádný a důvodný, že poslední jiskřička naděje na Švýcary ve mně po něm úplně uhasla.

Maminka se totiž na mne vážně zahleděla, pak na slečnu, založila si ruce a pravila zvolna:

"No- dobrá, dobrá, ale co š k o l a ? Myslíte, že když hoch vynechá dva měsíce ve třetí měšťance, že mu to neuškodí?"

Byla to nějaká
neznámá slečna....

Slečna se usmála, podívala se na mne znaleckým okem, jakoby mohla uhádnouti, jestli mně to uškodí nebo ne a pak odvětila:

"To musí věděti nejlépe ve škole, jestli mu dvouměsíční nepřítomnost ublíží, či ne. Když ho však vyvolili, tak jistě musí věděti, že to, co zde zamešká, opět dožene."

Věřte si mně nebo ne, ale tenkrát jsem oné slečně za tu odpověď div nepolíbil ruku. Maminka byla na celé čáře "odvařená" a druhý den celá Korunní třída věděla o mém nastávajícím dvouměsíčním dobrodružství.

Kluci mrskali po mně závistivě očima, lidé z krámů si na mně ukazovali prstem a říkali:

"Heleďte, tenhle ten špunt jede třetího do Švýcar."---

Jen moji dva nejvěrnější kamarádi z našeho domu mně nezáviděli a přáli mně mého štěstí.

V pondělí jsem šel do školy k zápisu a byla ve mně malá dušička. Neboť jsem se bál, aby mně tak zapisující pan učitel neřekl, že přece jen musím do školy. Vzmušil jsem se však a když pan učitel po zapsání mně řekl, že mám přijíti pozítří do školy, zašeptal jsem ustrašeně:

"Jóó, ale já nemůžu, já jedu třetího do Švýcar..." A ukázal jsem svolávací lejtstro. Dobře to samozřejmě dopadlo a tak běžel jsem ze školy s výrazem člověka, který vyhrál nejméně milion.

Druhý den šel jsem na lékařskou prohlídku do školy na Albertově, kde jsem čekal od osmi hodin ráno až do půl třetí odpoledne. Byli zde shromážděni hoši z celé republiky, vybraní pro výpravu. Bylo to opravdůvzrušující. Někteří hoši byli shledáni nemocnými a nesměli jeti..... Co ti chlapi dělali, nedá se vypsati: Plakali, křičeli, slibovali že se do pozítřka uzdraví--- ale nic naplat. Nesměli jeti a místo nich byli přijati náhradníci z Prahy. I já měl hrozný strach, neboť jsem byl dosti slabý a měl jsem kašel. Ale byl jsem přijat a tak vrátil jsem se domů, s ohromnou cedulí, přivázanou na knoflíku u kabátu, s nápisem, že mám číslo 186 a že jsem určen k výpravě do Švýcar od Červeného Kříže

Maminka doma už žehlila moje prádlo, pekla buchty, a sháněla všechno možné. Třetího září ráno, jsem se rozloučil se psem Flokem z přízemku a dal jsem "S Bohem" všem lidem v domě. Největší radost měl pan domovník, že prý bude aspoň na čas o jednoho kluka v domě míň...

Pak jsem si vlastnoručně složil plátěnný kufrík se všemi předepsanými věcmi, prádlem začínaje a jídelním kastrálem konče, na kufr nalepil jsem si svoji adresu, ozdobně vymaloval své číslo 186 a když táhlo k páté hodině odpoledne, nastalo loučení s maminkou a mým starším bratrem. Loučili se se mnou, jako bych jel nanejvýš na třicet let do Afriky, tak mně to alespoň připadalo. Ale to víte--- maminky a starší bráchové..... co od nich můžete jiného chtít?

Největší radost
měl pan domovník....

Pokračování v příštím čísle.

...ráno jsem se rozloučil s Flokem

Co zažili Pepiček a Francíček

1. „A jď s Pepičkem opatrně, Francíček!“

2. A picháme……

3. S tohohle kopce tě Pepičku pustit, tak jsi nebezpečník!

4. A zatím co se Francíček rozhlížel po krajině, s Pepičkem se sáně „nák moc rozjely“!

řanci při sáňkovaní:

5. No nařdar!!!

6. Pepičku vyskoč, vyskoč, vypadni!!!

7. "To jsem se moh' nabourat"

8. "No sbohem"

OBRÁT

9.

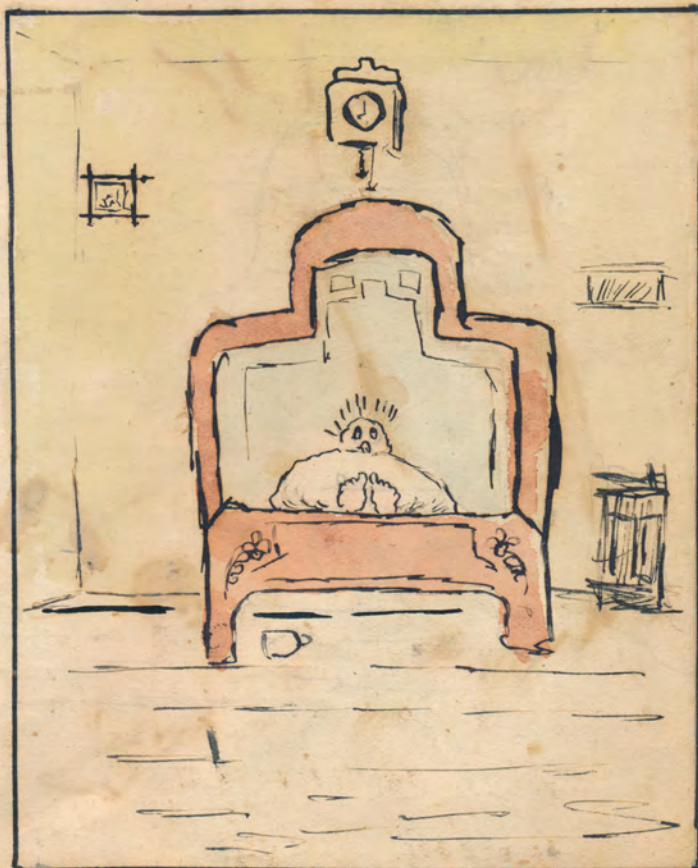
Prásk!!!!

10. "... ještě že jsem se psíklel....!"

11.

12.

Náhle jsem se probudil — — —

Činní členové oddílu:

Filek Josef	Praha-Břevnov	Šlikova 556
Foglar Jaroslav	Král. Vinohrady	Korunní tř. 18.
Benáček Oldřich	Praha-Břevnov	Šlikova 556
+ Šlurka Josef	Praha-VII-Argentinská	Argentinská 1283
+ Kettner Jiří	Praha-Dejvice	Švecova 11
+ Naňka Otakar	Praha-Liboc	číslo 29
Saukert Jiří	Vokovice	číslo 177
Raclouň Jindřich	Praha-VIII.-	Čenecká 36
+ Ledláček Zbyněk	Břevnov	Šlikova 556
Prohoda Jiří	Břevnov	Šlikova 298
Tomášek Karel	Břevnov	
Veštil Ladislav	Tršovice	Trida Královského 808

Hoši, kteří čtete tento sešit a nejste dosud skauty, vstupte do našeho oddílu. Zeptejte se toho, kdo vám dal tento sešit prohlédnouti a uvidíte, co krásných věcí vám o skautování napovídá. Nemusíte a přijďte!

Jirka-Dejvičák při naší hře „na detektivy“ v neděli 10. listopadu:

„Prosím vás pane 'tražník, kde je tady 'Vimaršská ulice?'“

Vzpomínka z Mohykánského tábora:

Před odjezdem na Mohykánský tábor napsal náš bývalý vůdce Bobr-Ryšavý obežník a v něm bylo též poznamenáno:

„Pravděpodobně budeme mít na táboře elektrické osvětlení a radio....“

A jak potom vypadalo to „elektrické osvětlení“:

a to slíbené „radio“:

Vykonal jsi dnes již svůj každodenní skautský dobrý čin?

Láďa a Skukum na táboře.

Se žádnou stanovou dvojicí nebyl jsem na táboře tak spokojen, jako s Láďou a Skukumem.

Drželi spolu hned od začátku! Stavěli spolu svůj stan, v němž měli strávit 20 dní svého společného žití a zařizovali se v něm „rukou společnou a nerozdílnou“. Pomáhali si jeden druhému a nikdy si neryčítali, jestli udělal náhodou jeden z nich více práce než druhý.

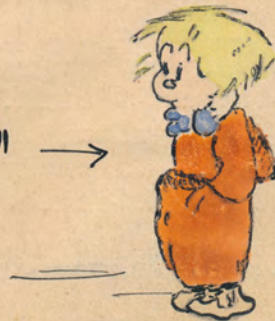
Jako všichni lidé na světě, i oni dva jistě nejsou bez chyby, ale každý z nich dovedl kolem těchto vad svého druhka tak šetrně obcházeti, že nikdy nevznikla mezi nimi hádka.

I když neměli stejného názoru o něčem, uměli to tak zaříditi, že se shodli tiše a bez zbytečné mrzutosti. Rozuměli si dokonale a měli se upřímně rádi. Mluvili spolu vždy jen s úsměvem a nikdy neřekl jeden o druhém něco špatného. Radost jednoho byla i radost druhého.

Bylo to vznešené přátelství dvou dobrých chlapců - skautů, takové, jaké má býti mezi všemi hochy - a každý se mu musil obdivovati.

7 vyprávění Pepíka Šírky:

„Jedna malá čtyřletá holka,
co měla být bita.....“ →

Maminky a tatínkové

pomáhejte našemu oddílu!

Skautský oddíl přináší Vašemu chlapci nejen ušlechtilou zábavu, ale naučí ho i mnohému, co bude v životě potřebovat.

Dovolte Vašemu chlapci, aby mu skautování bylo po jeho školních povinnostech nejdůležitějším zaměstnáním.

Snáďte se, aby byl přítomen na každé schůzce i vycházce a neodpírejte mu svého svolení k jejich účasti.

Bude to vždy jen na prospěch Vašemu hochu.

Vůdce oddílu.